

Î N C H E I E R E

13 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Maria Ghervas

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Societatea cu Răspundere Limitată „Solei-Turism”

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere
Limitată „Solei-Turism” împotriva Primăriei municipiului Chișinău cu privire la
obligarea eliberării autorizației de construire și amplasare a publicității exterioare

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2016, prin care a
fost respins apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Solei-
Turism” și menținută hotărârea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din
23 noiembrie 2015

c o n s t a ț ă :

La 08 iunie 2015, SRL „Solei-Turism” a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Primăriei mun. Chișinău cu privire la obligarea eliberării
autorizației de construire și amplasare a publicității exterioare.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că este o întreprindere înregistrată,
care activează pe teritoriul Republicii Moldova, genul principal de activitate fiind
prestarea serviciilor turistice.

Menționează că deține în proprietate dispozitiv publicitar/panou orizontal cu
informație proprie, amplasat din bd. Dacia (Aeroport).

Susține că pârâta a eliberat autorizația de construire și amplasare a
publicității exterioare referitor la acest panou și, anume, nr. DGAURF-REC-A-
0008720-11 din 17 august 2011, care a fost ulterior prelungită prin eliberarea unei
alte autorizații de construire și amplasare a publicității exterioare nr. DGAURF-
REC-A-0008720-01 din 10 octombrie 2013.

Afirmă că începând din data montării și pînă la data depunerii prezentei
cereri, SRL „Solei-Turism” a respectat toate cerințele indicate în autorizație și în
Legea drumurilor.

Relevă că panoul este amplasat peste drum de la Aeroportul Internațional
Chișinău, pe partea dreaptă a drumului și nu pe fișia de demarcare a direcțiilor de
circulație rutieră.

Mai relevă că reclamanta a investit mijloace financiare mari pentru aprecierea capacității de observare și atragere a clienților, analiza conținutului prospective a panoului, planificarea, design-ul, fabricarea, amplasarea panoului, etc.

Menționează că faptul încadrării amplasării și caracteristicilor panului reclamantei în condițiile prescrise de Legea drumurilor, inclusiv în redacția nouă a fost constatat și prin actul de constatare întocmit de executorul judecătoresc O. Burlac.

Invocă că la 08 mai 2015, reclamanta a depus la pârâtă cerere prealabilă, prin care a solicitat eliberarea autorizației pe un termen de 3 ani, însă ultima nu a răspuns la cererea prealabilă pînă la data depunerii prezentei cererii.

Solicită obligarea pârâtei de a-i elibera autorizație de construire și amplasare a publicității exterioare pentru panou publicitar din bd. Dacia (Aeroport) pe un termen de 3 ani.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 23 noiembrie 2015 acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2016 a fost respins apelul declarat de către SRL „Solei-Turism” și menținută hotărârea primei instanțe.

La 15 aprilie 2016, SRL „Solei-Turism” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

Recurenta SRL „Solei-Turism”, în motivarea recursului, a indicat că decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate și ilegale.

Menționează că instanțele judecătorești nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și, anume, art. art. 10 și 11 alin. (1) din Legea nr. 235-XVI din 20 iulie 2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător și art. 8 din Legea nr. 190-XIII din 19 iulie 1994 cu privire la petiționare.

Susține că instanțele judecătorești au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și, anume, prevederile Legii nr. 436-XVI din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală. Or, autorizația deja este acordată prin neeliberarea răspunsului la cererea prealabilă.

Afirmă că prima instanță a aplicat și prevederile deciziei Consiliului municipal Chișinău, care nu are nici o tangență cu această speță, odată ce autorizația deja tacit a fost acordată.

Relevă că în conformitate cu art. 130 alin. (1) CPC, prima instanță urma să aprecieze probele anexate la materialele dosarului și să emită hotărârea în baza acestora, ceea ce nu a făcut, or, din simpla examinare a hotărârilor judecătorești este evident că argumentele recurente nu au fost apreciate în nici un fel.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din

materialele pricinii rezultă că, instanța de apel a expediat în adresa recurenteii copia deciziei contestate la 16 martie 2016 (f. d. 74), iar cererea de recurs a fost depusă de către aceasta la 15 aprilie 2016 (f. d. 76).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către SRL „Solei-Turism” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept

procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SRL „Solei-Turism”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul SRL „Solei-Turism” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Solei-Turism” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nicolae Craiu

Maria Ghervas